

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Του ΠΙΕΡ ΜΙΑ

"Υστερα απ' τή γέννα της ή 'Ελίζα 'Ερμινιέ δέ μορσοῦσε νά κοιμηθῆ καθόλου. Αισθανότανε μιά πείσι στήν κοιλιὰ πού τήν κρατοῦσε ἄπινη. 'Ο γιατρός εἶχε εἰδοποιηθῆ. 'Η ἀγωνία πού τήν κρατοῦσε καί τήν ἐμπόδιζε ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα, ἔκανε τήν καρδιά της νά χτυπᾷ περισσότερο. Ἐντῶς ή κρίσις εἶχε πιά περάσει καί τὸ μωρὸ βρισκότανε δίπλα της στὸ κρεββάτι. Μιά φίλη της 'Ελίζας ἐφρόντιζε ν' ἀλλάξῃ τὰ ρουχαλῆκια του καί νά τὸ περιποιηται. Τὸ δωμάτιο πού ἔμενε ή 'Ελίζα ἦταν μικρὸ καί γιὰ ν' ἀερίζεται, ή φίλη της εἶχε ἀνοιχτῆ τὴν πόρτα, πάνω στήν ὁποία φαινότανε ὁ ἀριθ. 13. Ἀυτὴ τὴ στιγμή ἐφθασε κι' ὁ γιατρός μαζί με τὴν δεσποινίδα 'Εβελίνα, μιά μοδιόταρα πού κατοικοῦσε στὸ νούμερο 10.

'Η ἀρρωστη πού τὴν εἶδε νά μπαίνει στὸ δωμάτιο της μαζί με τὸ γιατρό, τὴ ρώτησε με φωνὴ μισοβουσιμένη.

— Γιατρός μου, δεσποινίς 'Εβελίνα, τί έγινε ή κυρία Γκρασσέ. Γιατί δὲν ἦρθε νά με ἰδῆ ;

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι τῆς 'Ελίζας, ή 'Εβελίνα πάγωσε καί δὲν ἤξερε τί νά της πῆ.

'Η κυρία Γκρασσέ, μιά γυναικα ἔως 80 ἐτῶν, ἔμενε στὸ νούμερο 16. Τὴν περαιομένη νύχτα της εἶχε ἔρθει ζαφνικὰ μιά συμφόρηση καί τὴ βροίκαν γεκῆ. Ἀυτὸ βέβαια δὲν ἔφερε νά τὸ μάθῃ μιά λεχώνια, καί ή 'Εβελίνα τῆς ἀπάντησε :

— 'Η κυρία Γκρασσέ εἶνε ἀρρωστη, 'Ελίζα.

— Στὸ κρεββάτι ; τῆς ἀπάντησε ή ἀρρωστη.

— Ναι, στὸ κρεββάτι !

Αὐτὴ τὴ στιγμή ή 'Ελίζα κινιόνο κι' ἀνοίξε τὸ στόμα της σὰν τὰ πουλιὰ πού τὰ κυριέει ή ἀγωνία. 'Ἦτανε ή τρίτη κρίσις, ἀλλ' ἐντῶς κι' αὐτὴ δὲ βάστηξε παρὰ λίγα λεπτά της ὥρας. 'Ο γιατρός τὴν ἀκροάσθηκε χωρὶς νά πῆ τίποτα. 'Η 'Ελίζα γιὰ μιά στιγμή τὸ εἶπε :

— Γιατρέ, δὲν εἶνε ὁμορφο τὸ παιδάκι μου ;

— Ναι, πολὺ ὠραίο, εἶπε ὁ γιατρός. 'Υστερα γύρισε στήν 'Εβελίνα καί της εἶπε σιγὰ :

— Πάοιξε ἀπὸ καρδιακὸ νόσημα καί καθὼς φαίνεται της ἔχει ἔρθει κάποια μικρὴ ἐσωτερικὴ ἀιμορραγία. Χωρὶς αὐτὸ... θὰ ἦτανε μιά γέννα ὀπως ὅλες ή ἄλλες. Δὲν πρέπει νά στενοχωρητα καθόλου. Κι' οὔτε νά μάθῃ τὸ θάνατο της κυρίας Γκρασσέ, αὐτῆς της γηρας πού μένει στὸ νούμερο 16. Μιά ζαφνικὴ ταραχὴ θὰ της ἔφερε θάνατο.

Αὐτὲς τῆς συμβουλὲς ἔδωσε ὁ γιατρός κι' ἔφυγε.

'Η δεσποινίς 'Εβελίνα τὸν συνώδενος ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ βροίκε καί τὴ θυρωρὸ καί της εἶπε τί εἶπε ὁ γιατρός. Τότε οἱ δύο γυναίκες κοίταζαν ἀπὸ τὴν κλειδαροῦσκα καί εἶδαν τὴν 'Ελίζα πού εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καί προσπαθοῦσε νά κοιμηθῆ. Μεσ' τὸ φλογισμένο κεφάλι της ἦταν σφηνωμένες χίλιες ιδέες. Φοβόταν τὸν θάνατο. Ἀν πάθαινε τίποτε ; Ἀν πέθαινε ; Τί θὰ γινόταν τὸ παιδί της ;

Αὐτὴ τὴ στιγμή αἰσθάνθηκε ἕνα πόνο στὴ καρδιά. "Ἐνα βάρος φορικτὸ στὸ στήθος καί πάγωσε ἀπὸ φόβο, θὰ πέθαινε λοιπόν ; 'Ἐβλεπε τὸν ἑαυτὸ της μέσα σ' ἕνα φέρετρο καί τὸ μωρὸ νά κλαίῃ στὸ πλάι !...

'Η 'Εβελίνα μῆκε μέσα γιὰ νά ζαγρηνήσῃ κοντὰ της.

Κάτω, στήν ἐξώπορτα, δύο ἄνθρωποι κλοπιδοῦσαν τὴ θυρωρὸ. Κρατοῦσαν ἕνα μακρὸ πράγμα οκεπαιμένο με μαῦρο πανί.

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴν κυρία Γκρασσέ λοιπανά.

'Η θυρωρὸς κατάλαβε ἀμέσως καί τοῦς εἶπε πρόθυμα :

— Νά πάτε ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ἕλληροσίας, ἔκτος διόδου σὸ δεξιὰ. Νούμερο 16.

Οἱ δύο ἄνθρωποι προχώρησαν με τὸ μακρὸ αὐτὸ πράγμα στὰ χεῖρια πού δὲν ἦταν παρὰ τὸ φέρετρο τῆς Γκρασσέ. 'Ἦτανε ἀργά, καί φαινόνοσαν καί λίγο πιωμένοι. Μόλις φθόσανε στὸν ἔκτο δῖδρομο, στρίψανε δεξιὰ, κοντοστῆθηκαν γιὰ μιά στιγμή, καί εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοῦς δύο :

— Τί νούμερο μᾶς εἶπε ή θυρωρὸς ;

— Τὸ 13, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Τὸ 13 ή τὸ 16 ;

'Ο πρῶτος εἶχε κάποια ἀμφιβολία.

— Δὲν ξέρω ἀν εἶνε τὸ 13 ή τὸ 16. Μιά φορὰ ή πόρτα θάναί ἀνοιχτῆ καί θὰ δοῦμε. 'Ἐρριζαν ἕνα βλέμμα στὸν δῖδρομο καί προχώρησαν.

'Ἐφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς 'Ελίζας.

— Νά ! ἔδῶ εἶνε τὸ 13. 'Η πόρτα εἶνε ἀνοιχτῆ, εἶπε ὁ ἕνας.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Βέρδης καί τὰ ἄλογα

'Η μανία τοῦ Βέρδη ἦταν στὰ ἄλογα. 'Η ἱπποσία ἦταν γι' αὐτὸν ή μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Προτιμοῦσε νά στερεθῆ πολλές ἄλλες χαρὲς τῆς ζωῆς του, γιὰ νά οἰκονομήσῃ τὸ ποσὸ πού χρειαζότανε γιὰ ν' ἀγοράσῃ, ἕνα καλὸ ἄλογο, ἀπὸ ἐκλεκτῆ ράτσα. "Όταν πέθανε οἱ σταῖλοι, τοῦς ὁποίους διατηροῦσε κοντὰ στὴ Γένονα, βρέθηκαν γεμάτοι ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἄλογα τῆς 'Ιταλίας.

***

Ὁ Μέντελσον καί τὰ γλυκὰ

'Ο περιφημὸς αὐτὸς Γερμανὸς συνθέτης τοῦ «'Ονειροῦ Θερινῆς» εἶχε μανία με τὰ γλυκίσματα. Σύνταζε διαρκῶς στὰ ζαχαροπλαστεία καί ἔτρωγε 5-6 πότες τὴν ἡμέρα.

Στὸ σπίτι του ἔλεγε διαρκῶς νά τοῦ φτιάνουν : Κερασόπιτα, πού ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο του γλυκὸ, τὴν ὁποία ἔτρωγε στὸν ἥλιο, τὴν ἔκοψε κομμάτια καί γέμιζε καθμερινῶς ἀπ' αὐτὰ τῆς τσέπης του... γιὰ νὰ πῆ γιὰ μασοῖ καί στὸ δρόμο !..

***

Τὸ μικρότερο κράτος τοῦ κόσμου

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζον ὅτι τὸ μικρότερο κράτος τοῦ κόσμου εἶνε ή Δημοκρατία τοῦ 'Αγίου Μαρίνου. Ἐν τούτοις ή ἴδια αὐτὴ εἶνε ἐσφαλμένη, γιὰ τὸ μικρότερο κράτος [εἶνε ή νῆσος Ταβολάρο πού βροίκεται στήν βορειοδυτικὴ ἀκτὴ τῆς Σαρδονίας. 'Η νῆσος αὐτὴ ἔχει πλάτος 3-4 χιλιομέτρα καί κατοικεῖται ἀπὸ 55 ψυχές. Ἀπὸ τὸ 1836 ἔως τὸ 1882 εἶχε πολίτευμα μοναρχικὸ, ἀλλὰ ή τελευταίος μονάρχης της, ὁ Βασιλεὺς Παῦλος δ' Α', ὅταν πέθανε, ἔξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νά γίνῃ τὸ πολίτευμα Δημοκρατικὸ.

Ἐκτοτε, ὁ ἀνώτατος ἀρχὸν της νῆσου αὐτῆς, εἶνε ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ἔκλεγεται γιὰ ἕξν χρόνια ἀπὸ τὴ ψηφο τῶν ἀρρένων καί... θηλέων ἀκόμα πολιτῶν.

Γιατὶ βλέπετε, ὅτι στὴ μικρὴ αὐτὴ νῆσο, ψηφίζουν καί ή... γυναίκες !...

***

'Η κοιμισμένη

Συνεπληρώθησαν ἔφετος δεκαπέντε ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού κοιμήθηκε τὸν λυθαργικὸ της ἄπνο ή περιφημὸ σ' ὄλη τὴν Ἐυρώπη κόρη, ή ὁποία εἶνε πιά γνωστὴ με τὸνομα : «'Η κοιμισμένη τῆς Τενέλλης».

'Η κόρη αὐτὴ περιέπεσε σὲ βαθύτατο λυθαργο τὸ καλοκαίρι τοῦ 1911, ὕστερα ἀπὸ μιά ἰοχρυσάτη συγκίνηση τῶν νεύρων της — καί δὲν ἐξόπνησε ἀκόμα !...

'Ἦταν τότε 19 ἐτῶν καί σήμερα ἔχει περάσει τὸ 34 !...

Εἶνε φοβερὰ ἀδύνατη καί τὸ πρόσωπὸ της εἶνε κατάγλωμο. 'Η ὄψη της προξενεῖ μεγάλη φοικη. Μ'ὄλα ταῦτα θυεὺς τῆς ἀναπνέει καί ἔχει κανονικωτάτους σφηνμοίς. Τὴν ἔχον ζαπλωμένη στὸ κρεββάτι της ἀνάσκελα, με τὰ χεῖρια στανρωμένα. Ὅλο ἔλς τὸ σῶμα εἶνε τελείως ἀναίσθητο. Τρέφεται σ' ὄλο αὐτὸ τὸ δίδογμα, με διάφορα τεχνιτὰ θρεπτικὰ κλύματα !...

Νά καί ή πεθαμένη. Ἐλα νά δῆς !

Μέσα στὸ δωμάτιο 13, κοντὰ στὸ παράθυρο, ή 'Εβελίνα ἦτανε μισοκοιμισμένη, με τὴ βελῶνα αὐτῆς χερί, καί πρὸς τὰ δεξιὰ ή 'Ελίζα 'Ερμινιέ ἦτανε ζαπλωμένη πάνω στὸ κρεββάτι, χλωμὴ σὰν νεκρή...

Οἱ δύο ἄνθρωποι με τὸ φέρετρο μῆκαν μέσα κι' ἀφῆσαν τὸ φορτίο τους κάτω στὸ πάτωμα, χωρὶς νά καταλάβουν τὸ λάθος τους.

— Τὸ νοῦ σου τὸ φέρετρο, εἶπε ὁ ἕνας δυνατὰ.

'Ο ἄλλος τράβηξε τὸ πανί. Τὸ φέρετρο χτύπησε με κρότο στὸ πάτωμα...

'Η 'Ελίζα ἀνοίξε ζαφνικὰ τὰ μάτια της ἀπ' τὸ θόρυβο, εἶδε αὐτοῦς τοῦς δύο ἄνθρώπους, τὸ μαῦρο πανί, τὸ φέρετρο, πάγωσε !.. Θέλησε νά φωνάξῃ με δὲν μπόρεσε. Θέλησε νά κινήσῃ με τὸ σῶμα της ἦτα:ε παραλυμένο. Ἐνα δευτερόλεπτο ἀκόμα χτυποῦσε ή καρδιά της καί ὕστερα... ἔπαψε πειά... Εἶχε πεθάνει...

'Η 'Εβελίνα ξύπνησε τρομαγμένη κι' ἔτρεξε κοντὰ της.

— Ἐλίζα ! Ἐλίζα !

Τὸ μωρὸ ἔκλαιγε.

Καί οἱ δύο ἄνθρωποι με τὸ φέρετρο κτυποῦσαν οασιομένοι, βουβοί...

Πιέρ Μιλ

Οἱ δύο γυναίκες κύνταζαν ἀπ' τὴν κλειδαροῦσκα.